

V

Тиха, ясна зимова ніч.

Сніг уклався білесеньким покривалом на землю. Смереки на горах, обвислі інеєм, обвиті мрякою, дрімають. Тихо, ледве чутно життя. Зійшовший місяць упивається величавим спокоєм.

Всі сплять.

У моїй світлиці горить світло. Пишу.

Орядин повернув додому. Одержавши звістку про спадщину, прибув, щоби перебрати її і щоби спіchnути по брудній, деморалізуючій борбі, що підтяла його моральні й фізичні сили.

— Я пробував всього, — оповідав він, — до minimum, щоби добитися до мети. Ще не добився до неї, ще далеко, а сили майже вичерпані. Це маю вам завдячити. — Так говорив до наслідничих.

Ніхто не чинив йому закиду, ніхто не докоряв ані одним словом. «Не сміли», — казала насмішливо Зоня. В його цілій істоті було стільки відpornості, стільки наказуючого мовчання, що ніяк було у його жадати оправдання.

Що йому масток дістався, не вradувало його надто. Казав, що навіть не зробило на його глибшого враження, що так уже збайдужнів. Так само остався байдужним, коли йому наслідничий заявив, що віддасть йому і другу половину грошей, котрих він, Орядин, зрікся. Що йому їх не потрібно, а йому, молодому, що має ще стільки боротися, здадуться. Він пронизав старого очима і, усміхнувшись згiрдливо, сказав, що добре, що прийме їх.

В перших днях по своїм приїзді не виходив майже з дому. Годинами пролежував нерухомо на отомані, підложивши під голову руки та вдивившись у супротивне вікно або в що-небудь.

Чи роздумував над дальшим життям, над своєю будучиною, чи над спадщиною, що дісталась йому так легким способом і могла не одно змінити на добре, чи над чим іншим, ніхто не знав. Ніхто й не допитувався. «Також не сміли», — мовила Зоня...

У дві неділі по його повороті відбулася між ним і Зонею «буча». Лена, котра, як і всі інші, тепер для мене настроєна ласкаво, ділиться зі мною кожною своєю думкою. Вона була свідком тої сцени. Балакалось між іншим о деяких знайомих, і мимоволі перейшла бесіда на мене, причім він довідався о моїх заручинах з Лорденом.

— Хто, хто виходить за Лордена? — спитав.

— Наталка!

— Наталка? — А по малій задумі додав: — Ага, вона! Верковичівна!

— Вона. Адже ти її знаєш? — закинула Зоня.

— Знаю, знаю! — відповів, змішавшись. А по хвилі додав з глумом: — Отже, вона виходить за його! Ну-ну!

— І що ж на тім дивного, Василю?

— О, дивного властиво нічого: хіба лиш те, що вона не здавалася мені одною з тих, що виходять за перших ліпших, як їм навинуться. Впрочім, всіляко буває на світі...

— Вона не конче хотіла за його йти.

— Але таки виходить.

— Так за кого ж було їй йти?

Він не відповідав зараз.

— Вже за кого-небудь іншого, лише не за його.

— Так! То могла була ждати без кінця. Оскільки я знаю, то її не сватав ніхто. Він спаленів.

— І звідки ж ти то так добре знаєш? — питав насмішливо. — Чи вона перед тобою сповідалася?

— Передо мною не треба сповідатися. Я знаю тут всіх, що могли би женитися, а ті не взяли б

її. Прочі ж — то голодники, Василю!

— Це ти на мене! — звернувся до неї бистро, і очі в нього загоріли.

— Бог з тобою, Василю! — боронилась дівчина, чимало зчудована його гнівом. — Ти прецінь не сватав її ніколи!

Він знов почервонів, немов його хто окропом посипав, і відвернувся від неї до вікна, в тінь.

Трохи згодом спитав:

— Яка вона?

— Хто такий?

— Ну, адже вона, вона!

— Ага, Наталка! Та як то, Василю, «яка вона»?

— Чи щаслива? І чи любить його також «страшно»? — І розсміявся чогось...

— Не знаю, чи любить. Сумніваюся навіть, чи щаслива. Правда, Леночко? Від заручин стала якась дика, навіть змарніла.

— А яка була перше? — його очі спинилися вижидаючо на Зониних устах.

— А яка ж би? Вона поводитися завсігди так, мовби була чимсь ліпшим від нас. Чи не так, Леночко? Тепер стала ще дразлива, уста в неї якби забули усміхатися, стала от, напр.. pardon, як ти.

— А про те все рішилася за нього вийти! — повторив знов. — Шкода її!

Зоня усміхнулася жартівливо.

— Так бери ти її, коли тобі її так жаль! — промовила. — Тепер маєш уже господарство і лише жінки тобі бракує!

Ух! як він на неї видивився, а очі як заіскрилися в його. — Не глузуй собі з мене! — казав. — Знай, я тепер не до жартів настроєний!

— Так я настрою тебе до них!

— Пильнуй себе. Вже ви мене так настроїли, що я змарнував свої сили!

Зоня спалахнула.

— То ми тому винні? — накинулася. — Ох! Це славно! Ми, може, також винні, що ти в карти грав і пропускав гроші?

— Не ваші гроші пропускав я!

— Ні, але чужі!

Він став білий, мов сніг, і зблизився до неї.

— Ти відки це знаєш? — спитав, а очі в його так і горіли.

— Знаю!

— Хто тобі казав?

— Той, хто знав.

Він мов збожеволів з лютості чи з чого. На столику коло його стояла цінна ваза. Вхопив її і кинув об землю так, що розтріскалася на дрібні кусні.

— Так! — сказав опісля не своїм голосом.

— Ти! — зверещала Зоня і запінилась собі.

— Цього я тобі ніколи не забуду! — сказав він.

— О, я знаю, я знаю дуже добре, що ти казишся, почувши правду. За неї то готов і метатися.

— Ти не маєш наглядати моїх учинків.

— Наглядати ні, але свої думки про тебе вільно мені мати, і я скажу їх навіть тобі прямо в лице. Ти слабодух помімо свого таланту і енергічного поведення, а по-друге, ти забрукався(забруднився) морально, і тому не поважаю тебе так, як давніше.

Він розсміявся вимушеним сміхом, а опісля сказав:

— Де моя провина і в чім проступок супроти себе самого, тямлю аж надто добре, і я сам для

себе справедливий суддя. Але ви, що не бували ніколи людьми, ви поpxали мене на ту собачу дорогу, на котрій я, на вашу думку, «забрукався». Та пождіть, колись поклонитесь ще мені, але тоді я і в вас найду хиби. Ви лицеміри!

Зоня тремтіла від зворушення.

— Це подяка, Василю, за ту поживу, що тобі мій батько подавав?

— Трійла подавав.

— Ти, негіднику невдячний! Я мала тебе за чеснішого чоловіка, хоч сперечалася з тобою так часто! Тепер я тобі цієї обиди не забуду.

— То не дразни мене! — говорив погаслим голосом. — Якби ти знала, скільки я всього пережив, то ти би була ліпшою для мене!

— То гамуйся; на те дав бог розум,

— В мене нема бабського сумління... — І, зміривши її зневажливо очима, вийшов з кімнати, гримнувши за собою дверми.

— Видиш, який став? — говорила Зоня. — Ми аж на лицемірів вивансували. Зате він став культурнішим. Давно вірив ще хоч в ідеали, а тепер... — І не докінчила, скрививши уста згiрдно...

Отже, на його думку, я не мушу заміж виходити за Лордена, а коли виходжу, то видно з того, що я буденна, легкодушна особа.

Нехай і так! Може, правда і по його стороні. Але чим стоїть він вище від мене, якою силою? «Безоглядністю», як сказала ще Зоня, чи своїм «сильним сумлінням»?.. Впрочім, мені тепер все байдуже, що хто, а навіть що і він про мене думає, чи добре, чи зле. Для мене головна річ та, що я сама з себе незадоволена, не можу себе поважати, як повинна. Я немов пережилася. Ох, як пусто, нудно, як глупо! І ми обоє любилися!

* * *

Насильно випхали мене до Маєвських з якимось шитвом, хоч як я випрошувалася, з ним не хотіла я подибатися. Вкінці пішла, з гордим — сама не знаю від чого — усміхом на устах. Тільки вступила в хатні сіни, як серце в мене нараз затовклося сильніше, і я на цілім тілі задрижала, якби перемерзла. Так, це тому, що боялася чомусь побачитися з ним, хоч говорила собі неуханно, що він не обходить мене нічого, що не люблю його вже.

І дійсно, вже як я в останньому часі думала і відчувала, то чувство і любов не находили в моїм серці місця; я не любила ані його, ані нікого другого.

Вечором попросили до чаю. Напроти мене осталася одна склянка і одно крісло порожнє.

— Де Василь, Зоню? — спитала панна Марія.

— Або ж я знаю? Мабуть, пише в своїй кімнаті.

— Що це він пише та пише?

— Не знаєте, що? Він переводить щось, як казав, із скуки.

— Так іди, Зонечко, і приклич його, а то чай вихолоне зовсім.

Зоня пішла, а ми обидві наче поніміли. Вона обняла рукою його склянку, чи гаряча, а мені не було до розмови. Впрочім, це було дивно. Тепер, коли я знала, що певно побачуся з ним за кілька хвилин, стала я нараз цілком спокійна, і цей спокій був аж ледоватий. Так сиділи ми, доки не явився він. Перша увійшла Зоня, а за нею він. Змінився, на перший позір, не дуже. Не знаю, чи Зоня нарочно не сказала йому, що я була в гостях, чи, може, вид мій був такий відражаючий, що, угледівши мене, мов налякався; але привітався ласкаво, навіть усміхнувся якимсь сумним вимушеним сміхом. Опісля заняв місце проти мене і, схиливши голову, мішав машинально чай.

При світлі, що падало ясно з висячої лампи, побачила я його ліпше. Він був марний і блідий, а

в цій хвилині, оскільки я його розуміла, зворушений. Його високе чоло з імпертинентною (як Зоня казала) морщиною «пихи» між бровами видалося мені в цій хвилині наче мармурове, уста упрямо стулені. Повік не підводив ані разу; так само, видко, не бажав і уст отворити.

Мене обгорнув якийсь сором. Ціла його істота свідчила мені чомусь наглядно об тім, що за цілий час розлуки не займалися його думки ані разу мною. Що між ним і мною виросла якась межа, що те, що між нами зайшло, затерлося безслідно, і що було би смішно натякати на якісь зв'язки між ним і мною. По нім було це видко. Я соромилась своєї вірності і відчула, що вона не була потрібна. Чи, може, я помилялася? Може. Здавався потрохи пережитим, але в його істоті було щось незалежно, щось сміле, безоглядне. Ах, це були наслідки його «сильного, невразливого» сумління! — говорила я до свого серця, котре поборювало всі сумніви одним замахом. Воно визирало з цілої його істоти і надавало йому ціху(риси) сили і рішучості. Я чулася просто «гнучкою» перед ним.

Враження, котре зробив на мене тепер, коли я на силах так підупала, було надто сильне, щоб я могла його в одній хвилині перемогти, тому сиділа я так само мовчки, як він. Лише Зоня, прудка і говірлива, щebetала по-своєму і втягала зручно всіх по черзі до розмови.

— Не хорі ви потрохи, Наталочко? — спитала панна Марія. — Ви такі бліді.

— Ні, я здорова.

— Дивуєтесь, панно Маріє? — зажартувала собі Зоня. — Залюблені виглядають завсігди мізерно! — Вона глянула напівусміхаючись, напівдопитливо на мене. Я не могла на той невдалий дотеп найти відповіді, тому змовчала.

— Чому ти свого перстень не носиш? — говорила далі. — Пожди-но, скажу я це професорові.

— Завеликий, могла би загубити.

— Ну, коли вже так, то ліпше не носи! Професор, хоч і який собі там учений, а все-таки не зміг би в те не повірити, що згуба перстень віщує розлуку. Вона не була би йому дуже на руку, не так?

Я мимоволі глянула на неї благаючим поглядом, чому порушувала вона цю мені так немилу тему, і то саме тепер! Орядин відгадав мій душевний настрій, чи підхопив мій взір, звернув голову до Зоні і, не споглядаючи на неї, сказав прямо:

— Ти нині дуже жартівливо настроєна, не розумію тебе.

— А я тебе також ні, Василю. Чи богатирі романа, що ти його переводиш, не побралися, і слово «розлука» дразнить тебе?

— Це не роман, що я переводжу.

— Мені здавалось, що роман. Впрочім, що ти читав так завзято, коли я увійшла в кімнату? Ти й не замітив мене.

— Читав новели Гаршина. Кінчив якраз «Attalea princeps».

— Ах, Attalea! — обізвалась я мимоволі, мило зворушена.

— Читали? — він підвів уперше голову сміло за мною, і його очі вп'ялилися в мене з якоюсь неспокойною цікавістю. — І що ж? — питав з лихо затаюваним посміхом.

— Гарна! — відповіла я.

— Гарна, це певно, але чим гарна, на вашу думку?

— Тим, що осталася своїм намірам вірна!

— Дійсно, не боялася нічого...

— Ні, і смерті не боялася!

Він покраснів ледве помітно.

— Чи це послідне зискало вас так для неї? — спитав з легким відтінком глуму.

— Саме те. Це прецінь щось дуже гарне.

— Що? — спитав. — То, що вона вмерла, не побачивши свого властивого неба? Ну, це

справді дуже поетично.

— Ні, тога її постанова: добитися помимо всього до цілі, — відповіла я.

— Але ж вона не добилась до неї, не побачила прецінь того небозводу, об котрім мріяла.

— Так. Та чи це таке важне?

— На мою думку, важне.

— Вона вірила, що побачить своє прегарне небо, а та віра вчинила її такою сильною. Ах, така сила мусить двигнути! Хіба ні?

Я вдивилася в його широко створеними очима і чула, що вони в мене розгорілися. Наші погляди стрітилися. Його очі засяяли, а біля уст появилася ледве замітна злобна усмішка, що пригадувала мені якусь дивно прикру хвилю.

— Так, так, вона не була буденна сила, — сказав він, — і їй треба поклонитися. Згинула, але хоч оставила віру в силу. Це скріплює сумніваючихся і слабосильних і піддержує саме тоді, коли вони хитаються!

Я відчула, що ті слова його й усміх той були в мене цілені. Усміхнувшись боляче, хотіла я щось відповісти, але надумавшись, зараз замовкла. Чого вже боронитись? Ми замовкли.

Зонині очі спочивали жадно на нас, особливо на мені. Та, на її жаль, звернулася я до панни Марії і почала говорити об чім іншим.

— Вам би десь конче виїхати вліті, Наталочко, — мовила старенька панна. — Ви так засиділися; те впливає зле на дівчат; це я з досвіду знаю. Ви би зараз поздоровіли, повеселішали; от попросити б вам гарно в тіточки.

— Та де вже мені їхати, панно Маріє. Не їздила досі ніколи, привикла вже так. Впрочім, мені нічого не треба.

— Вліті відай ваше весілля, Наталко, правда? — спитала Зоня.

— Не знаю, Зоню, — відповіла я тихо.

— Тітка мала казати Лені, що відбудеться вліті, під час вакацій.

— Може...

— З певністю; пізніше не може професор на довший час з дому вибиратися, а він же хотів би якнайскорше оженитися.

Я не відповідала, чула лише, як поблідла.

— Я би не була думала, що він годен до якої-небудь особи так прив'язатися, — говорила Зоня далі. — Мені видиться, що його ідеали — книжки; не так, Василю?

— Панна Верковичівна подобалась йому, оскільки я собі пригадую, зараз з першої хвилини, — відповів Орядин і в тій же хвилі піднявся із свого місця. — Не закурите собі, панно Маріє? (вона любила часом закурити) — питав зворушеним голосом, і його очі промайнули блискавкою по мені.

— Як постараетесь о сигаретку...

Він наче лише того ждав і вийшов. Мені стало ніяково, і я піднялася з крісла.

— А то куди? — обізвалися обидві жінки.

— Додому вже!

— І чого так скоро? — загомонила Зоня. — Останься ще, а то прибіжиш лише, щоб привітатися і попрощатися. Пожди, я заграю тобі Шумана «Aufschwung»(порив). Вивчилася вже добре, а ти прецінь уроджений знавець тонів.

Ми встали від стола, і Зоня засвітила світло.

— Нема Василя з сигаретами, — обізвалася старенька панна, — у його ще, печно, й світла нема, а він клопочеться. — І сказавши це, вийшла.

— Коли би так панна Марія була молода, — сміялася Зоня, — то, певно, була би з них добра пара: вони страшно любляться.

— Вона така добра.

— А він?.. — Вона держала запалену лампу в руці і мов ждала на мою відповідь. Очі в неї світилися так, як світяться вони у кіточки, що спинилася на самоті біля клітки з пташкою.

— Він тобі брат, то ти, певно, лучче його знаєш, — відповіла я спокійно.

— Ну, вже ж! — і ступила наперед. — І так, напр., можу сказати, що став таким прикрим, яким не бував перше ніколи; хвилями бував попросту нечемним. За ті два роки, що перебував серед високої культури, перемінився чимало. Досі висміював матеріалістів, а тепер сам готов статися ним. Впрочім, це, як я думаю, не гріх... і я лише кажу, що перемінився: але в чім іншим не згоджуюся з ним. Я не радила би нікому супротивлятися його змаганням, бо без «пімсти» не обійшлося би вже, певно. Панна Марія зводить у його все на нерви й каже, що він подобріє і повеселішає знов. Може бути, але поки що стоїмо ми обоє на военній стопі.

Вона увійшла до салону, а панна Марія повернула з Орядином. Спрятавши незаметно посудину зі стола, віддалилася з кімнати, і ми осталися самі.

Я стояла коло столу і переглядала якісь свіжі часописи, що панна Марія склала для мене, а він стояв також тут і лагодив сигарету для старенької дами. В сусіднім салоні грала Зоня. Нині не могла я музики слухати, як звичайно. В мені самій хвилювало так чудно, чудно... чи сумно, я вже не знаю. «От, яка стріча наша!» — думала я раз по раз, а часопис так і дрижав в руках від зворушення моєї душі.

— А я й не gratулював вам ще досі ваших заручин! — обізвався врешті поважно. — Але вам і так, певно, небагато на тім залежить...

— Мені й на думку не приходить надіятися чогось подібного, т. є. gratуляцій. Не думаю взагалі над подібними речами.

— І від мене?

— І від вас, і від інших. Через те не зміниться нічого для мене.

— Так ви хочете зміни? В чім же, напр.? — І він звернув свої великі блискучі очі цікаво на мене, мов хотів мене до дна душі розслідити.

Я відповіла йому спокійним, повним поглядом. Що він хотів в мені збагнути, коли вже знав так докладно, що я буденна людина? Опісля сказала я:

— Зміни в тім, щоб могла розпоряджати своєю особою чи там своїм я так, як сама хочу.

— Хіба ж так не є?

— Бачите, що ні.

— Виходить, що ви не чуєтеся вповні щасливою чи властиво вдоволеною?

— Ні, але прошу (і я всміхнулася), не жалуйте мене для того!

— Ага, ви боїтеся того співчуття?

— Вашого не менше, як і других. Ненавиджу те чуття!

Він усміхнувся весело.

— Не знаю, чи всі згодні б з такою вашою думкою.

— Нехай кождий думає і відчуває, як собі хоче. Я одна не зношу співчуття. Я переконалася, що через те дух дрібніє. Подумайте лише, чути вічний плач і жалі над собою, ху! Немов каліка без рук і ніг або без очей!.. І це має бути якимсь доказом «любові ближнього»?

Він засміявся, а я з ним, однак насилу.

— Так ви волите боротьбу і само терпіння?

— В дечім волю. Впрочім, я люблю боротьбу (і я дивилася на його повним, спокійним поглядом), але таку, з котрої чоловік виходить сильнішим і чистішим. Таку боротьбу люблю!

— Так боріться!

— Задумую.

— Тепер сама найліпша пора.

— Ви іронізуєте.
— Я? О, зовсім ні; і я боровся!
— Як боролися?
— А так, щоб добитися до цілі.
— І що ж?
— Утомився.
— Втомилися, і чи назавсідги?
Він здвигнув плечима.
— Ви можете мимо того добитися свого, значить: у вас не може ніхто відбити позитивної цілі, — сказала я, — тому що добитися до неї залежить від вас самих, але я? Подумайте собі, яке життя передо мною! Яка ціль у мене!
— Так придумайте собі яку-небудь.
— Чи це можна?
— Можна.
— Що ж ви придумали би на моїм місці?
— Я придумав би перше... і то найперше розручитися.
— О, це неможливо, це зовсім неможливо, пане Орядин! — відповіла я скоро, сполохана немало наглим чуттям, немовби він порушував тими словами тайну моєї душі, що тліла на дні її існувала більше як чуття, ніж як сформульовані зариси яких-небудь думок!
— Видите? Ви вже аж налякалися! — сказав він з легким відтінком глузу в голосі. — А однак це, на мою думку, повинна би в вас бути перша ціль, коли пересвідчилися, що ви не... незадоволені...
— З того... розумієте мене?.. з того нема в мене виходу! — відповіла я тихо. — Але скажіть щось інше, щось, що не було би злучене з тим!
Він знов здвигнув плечима.
— Далі я не знаю. Хіба казав би ще «бути щасливим», але це також злучене з тим, що ви боїтеся порушити!
— Що я боюся порушити! — прошептала я ледве чутно за ним, немов завмираючий відгомін його голосу... — А крім того, нема вже нічого, пане Орядин?
— Та що ж би? Чогось неприродного не можемо здобувати нашими людськими мізерними силами і нашим чуттям: ми ж люди!
— Так, ми люди! — сказала я і хотіла додати: «А мені все здавалося давно, що я буду дуже, дуже щасливою!» — але не сказала цих слів, задала їх.
Він стояв он там недалеко від мене, мовби не той сам, що звав мене колись своєю царівною, русалкою прегарною, мовби не упивався ніколи моїм видом, не цілував ніколи ані одного пальця моєї руки, і що все те викохала лише моя уява, а йому щось подібне ані на думку не приходило; здався якимсь таким перенятим самим сухим, чистим розумом, настроєним більше до глузу, ніж до зрозуміння якої-небудь душі, що я боялася послідні слова вимовити. Впрочім — пощо? Щоби пожалів? Ні! І я відвернулася гордо від його...
В сусіднім салоні кінчила Зоня гарний твір Шумана різкими, короткими акордами. Я звернулася до неї туди, щоби подякувати їй за гру, котрої нині майже не слухала, і щоби вже попрощатися. Вже перейшла вогневу пробу, котрої так боялася, перед котрою, йдучи сюди, аж дзвонила зубами. Тепер успокоїлася аж до холоду і хотіла йти геть.
Він і собі вийшов з кімнати.
Попрощавшись з усіма, вийшла я, а на подвір'ї стрінула його знову; чекав на мене.
— Хочу провести вас додому, — сказав, запинаючи старанно своє пальто аж під шию, — щоб не замерзли. Цього би вам Лорден ніколи не простив. А прогос того, — додав опісля побіжно, —

чи ви дійсно хочете за його йти?

— Не «хочу», тільки мушу.

— І що ж це значить: «Мушу»?

Я відповіла йому щось про «обставини, залежність, сирітство» і т. п.

— Е, що там! — відповів. — Коли вже мусите йти з дому, то віддайтеся хоч за такого чоловіка, котрого могли би шанувати і котрий подав би вам інший бит, значить, щоб хоч стояли собі матеріально пишно, а так... що він за один? От незначний, здивачилий старий пергамент, де вже він вам пара! — І засміявся до власних слів.

В мені прокинулося щось. Не почуття обиди, о ні! і не охота обороняти неприсутнього Лордена, котрого я справді дуже не любила і була би рада не бачити його вже ніколи в житті. Це була радше якась тонка, тонесенька душевна струна, що обізвалася тепер на поклик сміху його, але обізвалася чудноболючим, негармонійним зойком. В тім сміху його було щось, що мене відіпхнуло від його.

— Як же мені жити при вуйку далі, коли тітка доказує майже щогодини, що я для них тягарем? Що вийшовши за Лордена, стала би їй не раз в пригоді, бо я їм винна чимало подяки? Під такими услів'ями ждати на щось добре в жоден спосіб не можу. Я вже таки піду за його!

Він знов розсміявся.

— Так, — говорив, — піду за Лордена або піду та й утоплюся, але дома сидіти не буду! Якраз ці слова пригадують мені знов ваше вразливе, мов павутина ніжне сумління, котре звернуло мою увагу на себе, скоро ми лише спізналися. Ви осталися ті самі.

Я усміхнулася іронічно.

— Думаєте, що справді так, пане Орядин?

— Вірю в свої слова, панно Верковичівна!

— А що ви зробили би на моїм місці?

— Я? Сидів би попросту дома і ждав ліпшої долі. От що зробив би я! Не гризся б буйною жорстокою фантазією якоїсь там тітки. Сидів би з переконанням, що їм хліб запрацьований. Ви чей же не сидите дома без діла?

— Ні! І мови об тім нема!

— Отже, бачите! У вас надзвичайно багато чуття, багато того, що люди вважають «консеквенцією», багато «характеру», а замало...

— Розуму? — докінчила я.

— Ні, Наталочко (!), математики замало у вас! От що! А без неї ви пропаща людина в теперішніх, наскрізь матеріалізмом перенятих часах!

— Так що ж мені робити?

— Не слухати завсігди лише ніжного чуття; слухати більше розуму!

— А коли годі?

— То пропадете. Значить: груба брутальна буденщина та сильна могутня власть роздавить вас. Ви не зможете їй опертися. Впрочім, це вже повинні ви знати, що буденних істот є більше і що вони суть «панами» в звичайнім смислі слова. Такі, як ви, упадають у своїй самотності.

Я усміхнулася.

— Це гарна перспектива!

— Ну, що ж робити? Це все в обставинах має свої причини. Хто їх там поборе!

— Ви не опирались би їм?

— Я опирався їм. Значить, хотів жити після свого ума. Ставив, напр., мораль стоїцизму також вище від моралі милосердя. Не хотів просити помочі у дядька, не хотів і від товаришів нічого, що дістав би від них аж по викликанім у них співчуттю. Так що ж? Змінив свої думки. А з пімсти за те, що я опирався їм, значить: обставинам, вергли мене в рамена поганої страсті, що я трохи не

потонув в ній samt Haut und Haar (з головою). Бачите, я грав страшно в карти. Впрочім, ви мусили це чути, хоч я не знаю, як називано цей об'яв у мене. Чи карою божою, чи пальцем божим, чи квінтесенцією люду мого батька, чи, може, ще якимсь вищим знаком, задля котрого я мав іти «в божий дім»? На кожний випадок «визирало» щось з тої пригоди. В дійсності привела мене до того якась шалена розпука. Але я грав шалено; страшно грав я! Кажу вам, купався цілою душею в тій страсті. Ух! аж мені самому тепер гидко. За якийсь час, і майже так само скоро, як подобалося, обридло мені те все, і я ходив, мов затросний, з затисненими зубами з лютості на себе самого. Якого біса підчинявся я тому лиху? Дав заволодіти собою аж до гидкості? Ніхто в світі не приневолив би мене тепер і доторкнутися хоч однієї карти! Розпрощався з ними вже назавсідги!

— Це дуже гарно, Орядин.

— Даруйте, Наталко, але я не покинув того тому, що воно «не гарне», а тому, що обридло мені.

— Так ви можете панувати над собою!

— Чому ні?

— А гидким обставинам ви опирались би?

— Ах, що там «обставини»? Я, сам-один? Це ж крапля в морі.

— А коли б таких більше, як ви?

Він повернув живо головою за мною, опісля всміхнувся не то жартівливо, не то іронічно.

— Чи ви носитеся з думкою «будувати щось»? — спитав.

Мені стало і стидно, і жалко моїх слів.

— Ні, — відповіла я сухо.

— Ну, я би вам це й не радив. Ви не нашли би надто багато помічників; стратили би надто скоро і ту одробину довір'я до людей, яке, може, ще живе в вашім серці.

— Моє довір'я до людей захиталося і без того сильно, — відповіла я, — і я не очікую від будучності нічого. Передо мною лежить праця, значить, обов'язок, котрий сповняти, нехай і механічно, вважаю за найсвятішу задачу чоловіка!

— Отже, зрікаєтеся щастя?

— Якого, пане Орядин? Того, щоби була надаліше тягарем родини?

— Ах, ви не хочете мене розуміти!

— Що називаємо щастям? Поодинокі чуття в поодиноких хвилях? Тих не можна і так продовжити. Впрочім... не говорім об тім! Скажіть мені радше, чому ви мені, напр., ніколи не писали? Я... я була би деколи заговорила до вас.

— Чи я вам це обіцяв? — спитав бистро, майже з переляком.

— О, ні, зовсім ні! Я вас об тім і не просила. Я лиш собі так думала.

— Ну, а я вже налякався, що не додержав, може, слова. — Опісля додав: — Не писав, бо був завсідги дуже занятий, мав стільки грубих клопотів, і жив до того, мов собака. Вже мало-мало не пішов до «соціалістів» на службу. — Тут і розсміявся. — Бідний мій вуйко вмер в саму пору, значить: маєток його дістався мені у сам відповідний час. Бачите, цілком так, як у повістях. Коли біда найбільша, зараз поміч найдеться. Але що я хотів вам сказати, щоб повернути знов до першої теми? Розручіться з професором. Це чиста дурниця, виходити за такого. Загинете!

— Не велика шкода!

— Ну, шкода, шкода! — повторював нетерпеливо. — Нас усіх загалом не шкода! Але коли вже чоловік раз лише живе, так нехай же живе так, як чоловікові годиться. Така моя думка!

Я не відповідала. Ми зупинилися коло нашого дому, і я подала йому мовчки руку на прощання. Він діткнувся її, і ми розсталися...

* * *

Так то все було. Все буває інакше, ніж собі чоловік уявить. «Ідеалізуючий простір» творить те, що любиться так часто, якийсь «фантом», не подібний навіть до живої тої істоти, що збунтувала нашу душу до глибини. Саме так ведеться мені з Орядином. Дивлюся тепер на його цілком іншими очима і не знаю, чи моя уява віддалялася від його і любила щось цілком інше, чи він змінився справді так сильно? Одно лиш певне: таким не є, як жив в моїй пам'яті.

Я втомлена і знеохочена.

Він каже розручитися з Лорденом. Думки стати жінкою Лордена я зовсім не маю і саме над тим не думаю. Не знаю ще нічого ясного, нічого, що носило б характер рішучості в собі, але відчуваю, що зміна якась зайде в моїх обставинах, чи зла, чи добра — не знаю. Поринаю думками бог зна куди і не маю спокою.

Саме тепер рада би я знати (це смішно з моєї сторони), чи я Орядину ще трохи мила? Дещо з його істоти говорить, що так, а дещо супротивляється тому. Деколи бажаю того, а часом мені це таке байдуже!

Оногди спімнула я Зоні, що він змінився, а вона заперечила це. Казала, що він лиш «виробився», значить, «дозрів», з усіма своїми прикметами, вродженими й набутими. Я думаю, що йому щось хвибує, або лучче сказати: те «щось» виступає в нім слабше, як давніше, щось, що я у всіх людей люблю і що мене так сильно прив'язало до його. Якась тонкість чи чистота...

* * *

(Пізніше).

Супроти мене він не раз аж покірний, і мені здається, що та покора обгортає його мимовільно; каже, що таки поважає мене дуже глибоко, хоч споминав про мене майже легковажно (тоді, як відбулася «буча»). А мене болить, коли він кориться хоч би й мимовільно. Ненавиджу це чуття, а тоді, коли кориться, ненавиджу й його.

* * *

(Знов пізніше).

Думаю, думаю, думаю і не видумаю нічого. Він не вдоволяє, ані не успокоює, ані не ситить мене. Я в чуднім, чуднім настрої. Мені так тісно, так сумно, і ні в чім не можу найти опори. Від Лордена утікаю душею, і мені й на думку не приходять застановлятися над своїм будучим життям. Я лиш сказала, що «піду», але я ще й тепер не погодилася з тією думкою. В мені прокидається стільки помислів, стільки думок, аби змінити своє життя, зірвати зі всім поганим дотеперішнім, що я майже давлюся тим.

Читаю в кожній вільній хвилині і пробую навіть знов писати, хоч те мені не йде легко; в мене думки занеспокійні.

Роблю порівняння між людьми і людьми, між ними й обставинами, а відтак спиняюся над Орядином. Він не говорить тепер про свої любимі ідеї, а «народ» не проходить йому й через уста. Ох, що то час може! Два роки станули між нас і змінили нас так сильно!

Його присутність мучить мене. Що це таке? Жалію над ним. Але не те відпихає мене від його, що він «купався в страсті», лише інше...

Одні книжки оживляють ще мене, інакше в тім заколоті я погинула би...

* * *

(Знов пізніше).

Не раз я духом така сильна, що йшла би у найстрашніший бій, а не раз приликую бабуню на поміч! Бабусенько моя золота, чом ти мене покинула, чом не з'явишся, не додаси мені сили, не прийдеш із порадою, не полюбиш твоєю вірною любов'ю! Бо в кого ж мені шукати пристановища? Чим утихомирить душу свою? Хто покаже мені, куди йти, я ж така сама, така сама! кругла сирота! Недоля батожить мене, що аж гнуся, вгинаюся; вона потрясає мною, а як ще вихор настане? О, вихор тоді змете мене, мов те сухе опале листя, безслідно.

Сила? Хто вчить мене бути сильною? Чи мені шукати підпори в других? Де ж єсть ті другі, хто вони? Ох, воно так гарно, як жінка знаходить підпору в чоловіці, а й протилежно, чоловік в жінці! Але ж чи може дійсно душа з душею злитися, чи це випадком не є фраза, в котру лиш віряться під час любові?

З ним бачуся досить часто. Деколи бачу, що я його умом перегнала, а деколи корюся я перед ним. В нім є щось, що панує надо мною, що притягає і відпихає мене. Часом бачу, як підлягає впливові моєї істоти майже цілком, як підлягає взагалі сильним враженням, а часом переконаюся вдруге, ні, вдесьте вже, що через цілі ті два роки був різними, прорізними справами так зайнятий, що ледве коли й подумав про мене!

* * *

(Знов пізніше).

Ми вже досить давно не бачилися.

Зоня прибігла до нас і між іншим, на тітчині питанні про його, замітила, що став у посліднім часі знов «нестравним» і що в його геніальній голові коїться правдоподібно знов якесь лихо.

Що ж би то з ним могло бути? Думаю стільки над тим, майже гризуюся ним... Чи він мені не байдужий?

А з Лорденом що? Боже мій, боже мій, що з ним робити?

Я затискаю зуби, чоло морщить, і в далеку далечину лину поглядом...

* * *

Вчора вечором були ми з Леною у Зоні оглядати якусь балеву сукню. За кілька днів відїжджає вона з батьком і панною Марією на бал до С.

Він був також увійшов у кімнату. Коли глядить на мене довше, то я зараз мішаюся.

Говорив мало і виглядав зажурено, але чого? І чи надовго?

— Ви дуже зле виглядаєте, — замітив мені, коли ми на хвильку осталися самі. — Чи ви думаєте дальше так жити? Я вас не розумію. Подумайте, який кінець вас жде, ви загинете!

Я придивлялася одному великому олійному образі з намальованим нічним краєвидом, котрий викликавав дуже часто мій подив, і чинилась, що недочувала його слів.

— Скажіть що! — вирвалось нараз нетерпеливо з його уст.

Я скинула на його оком.

— Знов мене жалуете? — спитала я. — Мене тепер всяке співчуття лише болить.

— Скажіть ліпше: обиджає! — спалахнув він. — Лордена чуття не обиджають вас!

Я здвигнула байдуже плечима.

— Його чуття мені цілком байдужі; впрочім, я не можу за це на його гніватися, що він вибрав собі мене за жінку, — відповіла я. — Його ціла провина, може, лиш та, що не любить мене такою любов'ю, якою любив би мене, може, хто другий, однак чи люблю я, може, його? Чи, може, обиджає мене тим, що дає мені нагоду подякувати за ласкавий хліб і мати свій? Ми лиш за товар

мінємося. Моя праця, хоч і без ясного характеру, про те все не менше цінна, як його хліб. Я і в його хаті буду від ранку до вечора працювати; знаю все, що мене жде!

— Але ж ви танете! — закинув він.

— То, то лиш так... — відповіла я. — У мене стільки думок, то вони нищать мене і гноблять поки що.

— Як?

— О, нічого, нічого...

— Коли б я мав те пересвідчення, що ви станете хоч матеріально пишно, то ще помирився би з тим.

— Справді?

— Справді. Чому дивитесь так на мене чудно? — спитав. — Це великий фактор у людським житті, вірте мені! Все проче маловажне; значить, тому маловажне, що без того можна обійтися, можна його побороти...

— Орядин, що, на вашу думку, маловажне?

— Ну, так звані симпатії і антипатії!

— Ви поборювали би в собі щось подібне, напр., симпатію? — спитала я, не звертаючи очей від його.

Він усміхнувся зневажливо.

— Чи ви не вірите в мої сили вже зовсім? — спитав.

— О, я вірю! — сказала я, тепер навіть з пересвідченням. — Я лиш хотіла би знати, чи ви поборювали б також це «маловажне» задля хісна?

— Ви просто дитинні, коли таке питаєтеся! — відповів він. — Врешті, нині я не можу цього знати, але мені здається, що коли б я лиш хотів, то міг би побороти...

— Я лиш те хотіла знати! — відповіла я сухо і відвернулася знов до образу. А він не говорив більше нічого. Крутив неустанно вуса і глядів кудись безмовно вікном.

В годину пізніше зайшов за мною до салону, де я прислухалася до співу Зоні з молодим її поклонником і сиділа, потонувши в чудних думках. Сівши мовчки коло мене поруч софи, справляв свій годинник.

— Над чим ви думаєте? — спитав по якимсь часі.

— От думаю!

— Напр., над чим? — домагався він. — Може, над своєю будучиною? (Мені причулася іронія в його голосі).

— Ні, в цій хвилі ні! — відповіла я, усміхаючись слабо. — Тепер застановлялась я знов над тим, що є люди такі, як нації. Властиво, що характери поодиноких людей є аналогічні характерам поодиноких націй. Не правда ж? Так, напр., є характери, по котрих можна з певністю надіятись, що сповнять цей або той учинок, сповнять щось неожидано великого, сильного. Є переняті якоюсь красою, що остається завсідги і в різних випадках свіжою і є свобідна від усіх буденних додатків. Такі є й нації. А противно є знов натури, одарені багато, але напоєні наскрізь смутком. Змагають до всього, але не здобувають нічого, їх істота перенята наклоном до терпіння і туги, мов рослина до сонячного тепла. Я власне думала, — говорила я далі, під час коли він уважно слухав, — що ненавиджу цей тон вічної туги так, як ненавиджу, напр., одностайний тужливо-хорий усміх на блідім лиці нашого народу. З самого жалю за минувшиною ми вже ослабли, а жалібна мелодія, що дзвенить у нашій душі і котру ми так добре розуміємо, заколисала всі наші сили до немочі. Чи не так? Ах! — докінчила я гірко. — Це правда, я також донька українсько-руського народу!

— Ви ж казали, що любите боротьбу! — обізвався він.

— Люблю, але скажіть, чи ви вірите у відродження таких характерів або народів?

— Чому ні? Але вони потребували би, щоб хтось посторонній їх рушив.

— Посторонній? — повторила я сумно. — В тім і лихо, що вони не мають у собі того імпульсу; що мусять тих «порушень» дізнавати аж від других. Я думаю, що так успособлені ества не мають жодної будучності. Вони подобають на арфи еольські, що грають лиш тоді, коли вітер порушить їх струни, та й тоді грають сумно. Над тим я не думаю саме тепер перший раз. Над тим думаю я частіше, і звичайно настроюють мене такі гадки сумно!

— То не гадайте об тім!

— А ви не думаете ніколи над чимсь подібним?

— Я держу мої думки кріпко в границях, — відповів він. — Значить, не хочу розуміти душі загалу. Що з того за хосен? Хіба сумовитий настрій!

— А я відаюся таким думкам цілою душею...

На те він не сказав нічого.

Мене обняла гірка нетерпеливість, подібна до лютої. Чи був це також наклін до терпіння, до туги, що жив у мені, тяжив так дуже в душі? Нагинав не раз додолу, давив! Коли б існувало щось певно, щось, у що можна би вірити, як у поворот весни, щось величне, свобідне!.. Коли б щось таке існувало в чоловіці!

Я сказала йому, що думала.

— Чогось такого нема в чоловіці! — відповів він напівсумно, напівнасмішливо, підперши голову, мов у задумі, рукою. — Думання, відчуття та і все проче подібне — це чисто матеріальна процедура, і відорватися душею від умов свого внішнього буття чоловікові годі; ми не повинні забувати, що в великій часті ми раби своїх вроджених склонностей.

— Я не хочу в те вірити.

Він здвигнув плечима.

— Прецінь людська воля не є ніколи цілком свобідна!

— Чей так зле не є! — замітила я, усміхаючись глумливо.

— Чому ні? Унаслідження само назначує характер. — І з тим замовк. Я також замовкла, але трохи згодом сказала:

— Те, що ви кажете, я властиво знаю, але я не дуже хотіла би тому піддаватися; воно, по правді, сумно...

— Що? — спитав він. — Що і найгордіші дерева мають своє коріння в землі — це сумно?

— О ні, але що ми так часто у своїй немочі вимовляємося саме тим. Впрочім я думаю, що про те все єсть люди з визначними характерами, котрі мають вплив і мимо окружуючих їх сил; але для таких істот не можуть існувати права.

— Отже, видите, чого вам журитися?

— Я не журюся! — відповіла я, усміхаючись. — Я лиш думаю. Що інше остається мені?

Цього не може мені ніхто відобрати!

Він знов здвигнув плечима і дивився в безнадійнім ожиданні вперед себе.

Я мовчала довший час, а відтак почала півголосом майже несміло:

— Орядин! Чи все треба приписувати обставинам? Скажіть!

— Які ж ви чудні!

— Я хотіла би мати якесь вдоволення. Якби ви знала, як то тяжко, коли, напр., думки блукають і не находять нічого; блукають у чімсь неяснім, великім, ведені більше чуттям; ах, я того не можу сформулювати! Аж ненавиджу себе не раз за те, себе і старинний звичай той, що зветься життям. Чому воно не подасть мені нічого такого, в чім би моя душа могла розкошувати?

Він поглянув на мене. Погляд той був спокійно-допитливий, поважний.

— Крізь ваші думки і почуття віє також той так званий «подих будуччини», це поринання в себе, що відвертає від внішнього світу. Воно має щось у собі, я того не перечу, але думаю, воно не має будуччини. Чоловік належить до світу внішнього, він зв'язаний із ним тисячними нитками і

тому нехай поринає в його! У вас справдішній дар до аналізу. Я виджу, що ви дуже змінилися. Коли б я менш-більш не знав, як ви жили, то спитав би в вас: як жили ви з тієї пори дотепер?

— Чи можна оставатись однаковим? — спитала я, мов засоромлена його доганою, хоч не просто на мене виміреною.

— В головних зарисах — можна.

— В мене не було життя з подіями, — сказала я.

— Ах, у те я не вірю, — відповів він із якоюсь нетерпеливістю.

— В буденнім смислі слова, пане Орядин.

— Але ж ви мусили щось переживати, якісь події або щось подібне. Бачите, я не вірю в так зване життя «без подій», особливо коли наслідки доказують що інше!

— Отже, і ви не вірите? — відповіла я з мимовільним відтінком гіркості. — Знаєте, мені саме тепер приходить одна цитата з Лессінга на думку: «Вони не находять у жодній трагедії подій, хіба там, де поклонник дівчини паде їй в ноги і т. п. Їм те ніколи не хоче подобатися, що всяка душевна боротьба, всякі наслідки різних думок, котрі себе посполу осувають, — це також акція; мабуть, тому, що вони думають і відчувають замеханічно і при тім не можуть замінити ніякої акції. З такими людьми поважно сперечатися просто нема потреби і шкода заходу...» Вірите тепер?

— Ах, у те вірив я завсігди! — відповів він живо. — Я лиш спеціально у вас думав найти щось інше. Врешті я вам перебив; мені здається, що ви хотіли щось сказати.

— Хотіла! — говорила я дальше. — В мене не було життя з «подіями». Я лиш читала, думала, а опісля заручилася. Однак тепер, тепер, коли я те вчинила, будиться бог знає що в мені, перемагає мене. Я відчуваю то так, як відчувається приплив хвиль, що мають у слідуючій хвилі збитися над головою. Я давлюся тим припливом!

— Ви потребуєте багато сонячного блиску і барв!

— Ах, і простору, Орядин, чи так званої свободи. Інакше обтовчуся об усі ті буденні чесноти!

— В тім я вас розумію, — відповів він, — однак у тім ні, що ви заручилися!

Я усміхнулася роздразнюючим усміхом.

— Чому й мені не бути судженою? Це прецінь також щось, що годиться «з життям внішнім», щось людське. Це удосконалює жінку.

— Але без любові?!

— Не впадайте в романтизм, пане Орядин! Любити і віддаватися — це щось зовсім відмінне; смішно, що зводять завсігди одно з другим до купи. Напр., і ви, що звете антипатію і симпатію дурницями!

— Зводять до купи, кажете, Наталко. Мовби вперед не любилися і аж потім побиралися.

— Мовби не любилися ніколи, пане Орядин, а проте женилися! Врешті, — додала я по короткій задумі, — не знаю, чи любов конечна до супружества, значить те чувство, що, напр., я уважаю любов'ю. Воно щось інше від прив'язання.

— Так, на вашу думку, що таке любов?

— Ну, на мою думку, це прегарне ніжне миготіння, котре існує в цілій своїй повноті доти, доки його не заявиться словом. Опісля воно блідніє і никне. Властивий характер того чувства — це якась «метеликуватість» або той блиск сонця, що не є всюди, та й годі його здержати, що миготить крізь усі нерви в деяких хвилях, у пишних, прегарних хвилях, Орядин, а опісля зникне, і чоловік пригадує її собі, мов запах якого цвіту. Чи можна те ставити нарівні з тим неповоротним, пересиченим; чувством, що зветься в першім-ліпшій супружестві також любов'ю? Скажіть самі! Але ні; лучче я скажу сама один доказ. Моя тітка запевняла мене дуже часто, що не знала ніколи, що це таке «любов», і я вірю їй, що вона не любила ніколи; попросту в неї нерви за grubі до такої тонкої гри — а проте вона живе з вуйком дуже добре! Що це таке?.. Чи це любов така, як я кажу, чи прив'язання? Чи не виходить тут на моє?

— Ви починили в останніх двох роках дуже глибокі психологічні студії, — відповів він із легкою іронією. — Це, мабуть, і вигладило нерівність між вами і професором Лорденом!

— Це не вигладило нерівностей між мною і Лорденом. Тут стоїть світ мовчки.

— Щоби світ не стояв мовчки, залежить від вас! — відповів він.

— Від мене?.. Так, це правда, воно залежить дійсно і від мене; це є власне те, чим я хвилями мучуся і давлюся, але через те я, може, також переконаюся у своїй силі!..

— Я вас не розумію!

— Зрозумієте колись! Врешті, прошу вас дуже, не згадуйте мені його. Тоді ні, коли думаю собі щось цілком, цілком іншого. Не гнівайтесь, але не робіть цього ніколи!

Я просила його живими, майже переляканими очима, а він, усміхнувшись іронічно, глянув на мене.

— Це не згоджується з тим, що ви казали колись тут; а іменно, що любите боротьбу! — сказав.

— Я люблю боротьбу; люблю, люблю! Ви мене не знаєте!

— Може, й дійсно не знаю. — І він схилив знов голову в долоні і задумався також над бог знає чим...

.....
Я була зворушена, роздразнена. Була би плакала, але не з жалю. З нетерпеливості. І він мене гнівав. З кожного його слова визирав завсігди якийсь «хосен», щось «розумне», якась «користь»... Це мене болить.

— Над чим ви думаєте, Орядин?.. — звернулась я вкінці до його, щоб не сидіти мовчки.

— О, мої думки неінтересні! — відповів він. — Я звичайна натура, а ті справляються скоро з собою. Я йду завсігди найкоротшою дорогою, то й гадки мої буденні.

Це мало мене вколоти (воно й уколело), а йому справити якусь приємність.

— Дайте мені щось оживляюче до думання, Орядин, щось, що пригадувало би лісний воздух, щось ясне, сонячне! — просила я його стиха.

— Від мене жадаєте ви цього? — питав він роздразнено. — До того я нездатний! — І він замовк нагло, а тим часом якийсь нервовий вигляд опанував його лице.

— До чого ви здатні? — спитала я. Він розсміявся так, що я, не надіючися сміху, прокинулася.

— Ви смієтеся з мене, Орядин? — спитала я, вп'яливши в його уважно очі.

— Знаєте що? — сказав, не зважаючи на моє питання. — Я веду також із собою боротьбу, яку? — скажу колись пізніше, а поки що дайте ліпше мені щось оживляюче до думання!

— Ну, коли так, то я скажу вам оце: ідіть своєю дорогою і не дбайте про загал, коли маєте на оці гарну ціль!

— Я йшов уже раз своєю дорогою! це знаєте вже.

— І то було зле?

— Остільки зле, що не добився нею до цілі.

— Це не може бути! Ідіть лиш витривало далі: сильна воля поборе все.

— Я хотів би той дар мати, що ви, а то дар: одушевлятися, Наталко!

— І у вас він є!

— Ну, я цього не знаю.

— Я знаю, Орядин. О, я вірю в вас! Не знаю, яка ваша боротьба, але не спроневіряться ніколи тому, що давало вам досі відвагу і право бути гордим. Не дбайте про загал і йдіть своєю дорогою, доки не опинитесь високо-високо!

Я вхопила його за руку і стиснула її кріпко, і очі в мене заясніли.

Він видивився на мене здивований, а опісля усміхнувся.

— Чи у вас бувають частіше такі пориви? — спитав. Його питання заболіло мене, і я опустила очі вниз.

— Чи це пориви?

— О, це може бути і настрої!

* * *

Він не згадує ніколи ані одним словом, що я була колись його «царівною», мовби це не він, а хто інший любив мене. А я мовчу і собі горда, горда, мов той олень. Нехай мовчить, думаю, коли вже так, коли вже не може любити більше, але нехай не дорікає мені Лорденом!

Правда, він не знає, що в моїм серці діється і що в нім не так супокійне, як я виглядаю, що в нім дозріває думка розірвати ненависні зв'язі і відвернутися від усіх назавсідги. Справді оце дозріває в моїм серці, але поки що це лиш моя тайна, і я не виявляю її і перед ним, хоч би й як питав мене. Ох, лиш сили додай мені, боже, сили, щоб я не спроневірилася собі і правді; а я поборю всю погань, яку тільки стріну по дорозі свого життя!..